

Yanıyorum

– Mücella Pakdemir · 10 Aralık 2024

**Kaderimin ağlarınıilmekilmekörensensin.
El anlamaz çektiğimi; hâllerimi görensensin.
Bu garibi çölden çöle takdirinle sürensensin.
Adınla kavrulan dile su ver Mevlâ'm; yanıyorum.**

Mücella Pakdemir

Can canana esir olmuş, gözüm bir şey görmez iken,
Kahretsin ki şu an bile yüreğimi sınıyorum.
Bağ perişan; bağban sefil; sunduğuyusa safi diken.
Çabalarım hep nafîle; kurtulurum sanıyorum.

Önerseler, yâri unut, cennetine var geç, senin.
Ölümsüzlük şerbetini altın kaptan al, iç, senin.
Teneşirsiz ve kefensiz, haberi yok hiç kimsenin,
Bir tas zehir zıkkım ile ben kendimi yunuyorum.

Sevda böyle bir şey imiş; acılar var hamurunda.
Yuvarlanıp dibe battım hasret denen çamurunda.
Yankılanır döner sesim; bilmem kimin umurunda!
Hedef zirve; çıktım yola, dik yokuşlar iniyorum.

Bakmadığım yer kalmadı, kapıları aralayıp,
Sanılmasın mola verdim, tek nefesçik duralayıp,
Unutmayı çok isterken methiyeler sıralayıp,
Rastladığım her bir kula, neden onu anıyorum?

Ya ben çare bulamadım, ya da kader istemedi.
Düğümlendim; çözüm nedir? Kime sorsam var demedi.
Yorgun düştü ayaklarım, daha öte gidemedi.

Çağırıyor zalim sıla; boynu bükük dönüyorum.

Kaderimin ağlarını ilmek ilmek ören sensin.
El anlamaz çektiğimi; hâllerimi gören sensin.
Bu garibi çölden çöle takdirinle süren sensin.
Adınla kavrulan dile su ver Mevlâ'm; yanıyorum.

Mücella Pakdemir

17.02.2011

Zemberek Kaçkını Saatler kitabımdan